

Det. o. Lovf. om Understøttelseskasser.

faa Henseende indeholde fornøden Betynggelse. Naar vi have sat Summen saa lille, som det er flet, da er det, fordi det desuagtet er vor Overbevisning, at en ældre Familie, hvor Manden eller Konen er over 60 Aar, i Reglen vil kunne komme ud af det med en saadan Hjælp, saameget mere som den tillige samtidig dermed oppebærer en liggende eller en endnu større af en Alderdomsforsørgelseskasse. Naar vi have ment det rettest, at den af Forsørgelsesanstalten ydede Understøttelse indbefattes i Indtægten, er det flet for at undgaa Misbrug.

Bed. Indtægtsberegningen bliver Indtægten af Formue at regne dobbelt mod anden Indtægt; det maa nemlig erkjendes, at en Familie med en lille Jordlod eller et lille Hus i Kjøbstaden eller en lille Kapital er ulige heldigere stillet end den, som skal ernære sig ved sine Hænders Arbejde. Et Folk, som er i en ældre Alder ved Lovens Skrafttræden, behøve et forholdsvis kortere Aarmaal for at erholde Hjælp, maa vistnok findes billigt. — Vædringsforslagene under Nr. 7 og 9 tilfugte blot en Lydeliggjørelse.

Nr. 8 og 11 indeholde Sikkring imod, at Ingen gjør Indskud i en Forsørgelsesanstalt blot for Formens Skyld eller opretter Sygekasser, hvis Formaal kun kan være at faae de af dette Lovforslag flydende Fordele.

Forslagsstillerne antage, at naar disse Vædringer vedtages, kan man have fuld Visshed for, at de Personer, som ikke sly det Offer at være Medlemmer af saadanne Selvhjælpsforeninger, som opfylde de foreskrevne Betingelser, i Sandhed maa siges at være værdige Trængende, og at Samfundet vilde svigte sin Pligt, om det lod dem komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Naar vi have foreslaaet, at Indenrigsministeren skal fastsætte den laeste Tægt, istedetfor at indsaette en saadan i Lovforslaget, da er dette af Hensyn til de værlende Priser paa Livsfornødenheder. At Kasserne skulle indsende deres aarlige Regnskab til Ministeriet, er i Overensstemmelse med, hvad de Foreninger, som ville nyde Stempelbegunstigelse allerede nu ere pligtige at gjøre.

Det maa vistnok findes rimeligere, at det kommunale Raad afgjør de opkomne Stridigheder, end Amtmanden og Indenrigsministeren, der meget ofte ikke vilde være istand til at fælde en begrundet Dom; derfor stilles Vædringsforslaget under Nr. 10.

Nr. 12 tilfugter, at nogle overlødige Dab skulle udgaa.

Nr. 13 er allerede begrundet i det Foregaende.

Nr. 14 og 15 og 16 ere kun Redaktionsændringer, hvorved Meningen forhaabentlig træder tydeligere frem.

Nr. 17 gjør det muligt, at Kassens Medler ikke behøve at være hos Formanden; det overla-

des ganske til Bestyrelsen, paa hvilken Maade den vil opbevare disse.

Da Understøttelseskassen faar i det Mindste en Del af sine Medler ved Tilskud fra Stats- og Kommunekassen, foreslaa vi i Nr. 18, at Møderne skulle være offentlige; men da Bestyrelsen naturligvis ogsaa undtagelsesvis kan komme til at behandle Spørgsmaal især vedrørende enkelte Personer, hvorved der kan komme til at foregaa en Drøftelse, som mindre egner sig for Offentligheden, har den (Bestyrelsen) ogsaa Myndighed til at forhandle indenfor lukkede Døre. Bestemmelsen er iøvrigt i Overensstemmelse med Kommuneloven.

I Nr. 19 foreslaas, at Kommunalbestyrelsen skal kunne standse Lovstridige Handlinger; dette har dels sin Begrundelse i Kommunekassens Tilskud, og dels i det Hele i det Forhold, i hvilket Bestyrelsen for Understøttelseskassen staar til det kommunale Raad.

Mindretallet (Bry. P. Hansen, Hindenburg, Ingerslev, Knud Pedersen, Cornelius Petersen, Thorup) kan ikke tilraade Vedtagelsen af Lovforslaget selv med de af Mjertallet foreslaaede Vædringer. Om man end erkjender, at disse paa flere Punkter føve til Begrændsninger, der ere ønskelige og ikke fandtes i det oprindelige Lovforslag, skjønes det dog ikke, at de Hovedindvendinger, der med Grund ere fremsatte mod dette, derved ere bortfaldne.

Lovforslaget maa siges at have tre Formaal.

Først at give Understøttelse til værdige Trængende (§ 5). Heri er Mindretallet enigt, om det end ikke i alle Retninger kan tiltræde Lovforslagets Enkeltheder.

Dernæst at give Hjælp til dem, der have sikret sig en vis Understøttelse fra Selvhjælpsforeninger (§§ 3 og 4). Heri er Mindretallet ligeledes enigt, men mener at burde tilraade Vedtagelsen af Bestemmelser, der gaa i Retning af det, der af Indenrigsministeren er foreslaaet i Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen, Kap. VIII, §§ 71 og 72 fremfor Lovforslagets Bestemmelser. Selv om de til Lovforslagets § 3 stillede Vædringer, der ganske vist medføre betydelige Begrændsninger, vedtages, vedbliver der dog at være en Bestemmelse om, hvad der skal anses for lovbekemt Træng; men der er ingen Sikkerhed for, at denne falder sammen med den faktiskke Træng. Som Betingelse for, at Understøttelsen overhovedet gives, maatte man dog — som i Forslag til Lov om Fattigvæsenet § 71 — fastholde, at der virkelig er Træng tilstede. Ogsaa i andre Retninger, f. Ex. med Hensyn til Forsørgelsespligten for Kommunerne, der forrykkes ved Lovforslagets §§ 3 og 4, indeholde de nævnte §§ 71 og 72 de naturlige Bestemmelser, idet de holde sig til Lovgivningens almindelige Regler om dette Forhold. Naar Mindretallet saaledes er enigt i,